

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 301/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 lutego 2023 r. sygn. akt II K 293/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			

obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu	

	przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	

	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
	Rażą niewspółmierność kary 5 miesięcy pobawienia	zasadny częściowo zasadny	

	<p>wolności, podczas gdy ocena wszystkich okoliczności sprawy oraz właściwości oskarżonego uzasadniała wymiar kary w dużo niższym wymiarze, zwłaszcza, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, podał wszelkie okoliczności związane ze zdarzeniami będącymi przedmiotem postępowania, wyraził szczerą skruchę, wyraził wolę naprawienia szkody, co zamierza uczynić niezwłocznie po uzyskaniu danych kontaktowych do pokrzywdzonych, a zatem uznać należy, iż w stosunku do niego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, co uzasadnia wymiar mu kary grzywny lub kary ograniczenia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.</p>	niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny	
<p>Wskazać na wstępie należy, Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować.</p> <p>Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby</p>	

wymierzyć w
instancji
odwoławczej w
następstwie
prawidłowego
zastosowania w
sprawie dyrektyw
wymiaru kary.
Przepis art. 53 kk
określa cztery ogólne
dyrektywy wymiaru
kary.

Pierwszą z nich jest
dyrektywa winy -
Sąd przy wymiarze
kary zobowiązany
jest baczyć, aby
jej dolegliwość „nie
przekraczała stopnia
winy”. Stopień winy
wyznacza górną
granicę dolegliwości
związanej z
wymierzeniem kary.
Nie można, zatem
orzec kary, której
dolegliwość
przekraczałaby
stopień winy,
choćby za takim
orzeczeniem
przemawiały inne
dyrektywy, np.
prewencji ogólnej
czy indywidualnej.
Wina pełni w
tym ujęciu, funkcję
limitującą -
wyznaczając górną
granicę konkretnej
kary.

Kolejną dyrektywą
sądowego wymiaru
kary wymienioną w
art. 53 § 1 kk
jest uwzględnienie
stopnia społecznej
szkodliwości czynu.

Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art. 115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej

szkodliwości
konkretnego czynu,
ale i przeciwdziałać
wymierzeniu kary
zbyt łagodnej w
przypadku znacznej
społecznej
szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą
sądowego wymiaru
kary jest dyrektywa
prewencji
indywidualnej, tj.
uwzględnienie celów
zapobiegawczych
lub wychowawczych,
które ma kara
osiągnąć w stosunku
do sprawcy. Kara
wymierzona zgodnie
z dyrektywą
prewencji
indywidualnej
powinna osiągnąć
cel zapobiegawczy,
a zatem zapobiec
popelnieniu w
przyszłości
przestępstwa przez
sprawcę.

Ostatnią dyrektywą
sądowego wymiaru
kary jest prewencja
ogólna, tj.
„kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa”. Jest
to dyrektywa
pozytywnej
prewencji ogólnej,
która nie może
być pojmowana
wyłącznie jako
odstraszanie
społeczeństwa, a
więc wymierzanie
konkretnemu

sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej sądowe dyrektywy wymiaru kary oraz zaistniałe w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające orzeczonej oskarżonemu kary 5

miesiący
pozbawienia
wolności nie sposób
uznać jako rażąco
surowej.

Wskazać na wstępie
należy, że do
orzeczenia kary
rażąco surowej może
dojść zarówno na
skutek
niedostrzeżenia
istniejących
okoliczności
łagodzących lub
poczytanie na
niekorzyść
okoliczności, które
za obciążające zostać
uznane nie mogą,
jak i na skutek
nieprzydania
należytej wagi
dostrzeżonym
okolicznościom
łagodzącym lub
przydanie
nadmiernej wagi
trafnie ustalonym
okolicznościom
obciążającym.

W przedmiotowej
sprawie – w ocenie
Sądu II instancji,
Sąd Rejonowy
wskazując na
okoliczności
obciążające i
łagodzące przy
wymiarze kary
dostrzegł z jednej
strony fakt, iż
oskarżony przyznał
się do winy i
wyrzcił skruchę.
Z drugiej strony
jednakże słusznie
wzięto pod uwagę, to

że czyn oskarżonego cechował się wyraźną społeczną szkodliwością, gdyż R. D. ukradł mienie o łącznej wartości 2250 zł. Ponadto zaś, był już uprzednio czterokrotnie kary, z czego trzy razy za przestępstwa przeciwko mieniu.

W ocenie instancji odwoławczej wymierzona kara nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, który popełnił. Spełni ona należycie cele zapobiegawcze i wychowawcze, przede wszystkim, w stosunku do samego oskarżonego, jak i ogółu społeczeństwa.

Orzeczona kara pozostaje w zgodzie z zasadami wymiaru kary w zakresie oddziaływania prewencyjnego.

Rozmiar kary czyni, w ocenie Sądu odwoławczego, zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i osiągnie ona swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta nie będzie zarazem

postrzegana jako wyraz pobłażliwości wobec oskarżonego, który dopuścił się przestępstwa o wyraźnym stopniu społecznej szkodliwości. Kara wymierzona oskarżonemu jest zasłużona i sprawiedliwa. Nie sposób też uznać, by była ona nadmiernie surowa. Miarą bowiem surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa, która odzwierciedla abstrakcyjną społeczną szkodliwość tego typu przestępstw założoną przez ustawodawcę. Z tego względu kary pozbawienia wolności, jaką wymierzono oskarżonemu w przedmiotowej sprawie, nie sposób uznać za nadmiernie surową, zważywszy na ustawowe granice kary, w jakich Sąd mógł ją wymierzyć. Z racji przecież tego, że oskarżony odpowiadał za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk ustawy wymiar kary -

stosownie do treści art. 57b kk - wynosił od 4 miesięcy do 10 lat pozbawienia wolności. Orzeczona kara przekracza zatem jedynie o jeden miesiąc dolną granicę ustawowego zagrożenia (!). Tym samym nie sposób uznać, aby nie odpowiadała ona dyrektywom sądowego wymiaru kary, biorąc w tym pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które osiągnąć mają w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Pomimo bowiem tego, że R. D. przyznał się do zarzucanego mu czynu i naprawił szkodę, to jest to już piąty jego konflikt z prawem i jak pokazuje niniejsza sprawa orzekane wcześniej kilkukrotnie kary wolnościowe nie wdrożyły należytego poszanowania dla porządku prawnego. W tych okolicznościach swoje cele może zaś osiągnąć tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności. Skoro

bowiem oskarżony pomimo uprzedniego wymierzenia mu kar ograniczenia wolności oraz grzywny w dalszym ciągu dopuszcza się przestępstw przeciwko mieniu to jedynie kara izolacyjna jest w stanie osiągnąć cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego oraz należyce kształtować świadomość prawną społeczeństwa. Poblężanie przecież w takich okolicznościach jak w niniejszej sprawie zaprzepaszczałoby całkowicie wymienione przed chwilą cele kary i byłoby niezrozumiałe w oczach społeczeństwa.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary.

zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.	
<p>W niniejszej sprawie wykluczona była możliwość skorzystania z dobrodziejstwa orzeczenia wolnościowych kar zamiennych w trybie art. 37a § 1 kk. W stosunku bowiem do sprawców przestępstw popełnionych czynem ciągłym treść art. 57b kk jasno stanowi, że „sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo” (a nie inną) i to w wysokości nadzwyczajnie obostrzonej. Jeżeli zatem karą grożącą jest wyłącznie kara pozbawienia wolności, to karę tego rodzaju sąd musi orzec (V. Konarska-Wrzosek [w:] A. Lach, J. Lachowski, T. Oczkowski, I. Zgoliński, A. Ziółkowska, V. Konarska-Wrzosek, Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, Warszawa 2020, art. 37)</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>	

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok w zakresie kary.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z uwagi na to, że zarzut okazał się niezasadny, a brak było podstaw do zmiany wyroku poza granicami zaskarżenia wyrok sądu I instancji należało utrzymać w mocy.		
5.2. Zmiana wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.		art. 437 § 2 k.p.k.	

	Konieczność umorzenia postępowania		
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego przeciwko rozstrzygnięciu o karze zasadniczej sąd na podstawie o art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za postępowanie odwoławcze w wysokości należnej za pierwszą instancję (art. art. 2 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy).</p> <p>W oparciu natomiast o art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego.</p>	

7. PODPIS	

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara orzeczona R. D.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść	w całości
na niekorzyść	
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu

	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana